

luknji je moral pošteno, g. Repa brez vzroka od 11. ure dopoldne do 8. ure zvečer biti. Bil je pri mrzlemu, nezdravemu vremenu v tej jami brez suknje in brez klobuka. Ob 4. uri prinesel je oče g. Repa klobuk in suknjo, ker se je bal za Repovo zdravje. Aliniso mu pustili stvar notri dati! Le skozi oknu podobno odprtino je mogel oče klobuk notri dati! Tekom 9 ur, v katerih je moral g. Repa po krivici v zaporu sedeti, ni dobil ničesar za jesti. Jurček se je pri Plojevi pojedini menda zastojnil, g. Repa pa je pustil lakoto trpeti. Občinski odbornik g. Wedenig je prišel ob 1. uri z nekim tovaršem k Jurčku in zahteval, da se da g. Repi jesti. Pa vse ni nič pomagalo. Vkljub temu, da je bil rihtar opozorjen, ni storil svoje dolžnosti in je pustil raje po nedolžnem zaprtega, poštenega moža v mrazu, mokroti in lakoti! Fej, stokrat fej takemu nečloveškemu postopanju! Zanimivo je tudi, da ključavnice zapora niso bile zaklenjene. Zunaj stoječi ljudje so jih doli vzeli in jih g. Repi v zapor dali. Ali g. Repa zato ni pobegnil. Stvar izgleda ravno tako, kakor da bi se nalašč vrata odprta pustilo, da bi g. Repa ušel. Potem bi imeli Jurčki vzrok, proti njemu nastopati. Ali Repa je bil bolj zvit . . . Pribiti pa moramo še sledeče: Trije kot poštenjaki znani posestniki (med njimi 2 obč. odbornika) so šli k županu Topolovcu in so hoteli 1000 kron kavčije položiti, ako se g. Repo izpusti. Rihtar Jurček pa tega ni sprejel. Tu se pač vidi, da se je g. Repo nalašč, iz same nagajivosti in predrzne ošabnosti zaprtega držalo. Mi razumemo to prav dobro in čas bode prišel, ko bode i Jurček svojo napako razumel . . .

Plojeva slavnost.

Na Plojevo slavnost, ki se je vršila deloma pri Hufnaglu, deloma pa pri Lasniku, je prišlo okroglo 30 tujcev. Med njimi smo opazili ptujskega advokata dr. Fermevca, mariborskega advokata dr. Rosino, nadalje celi kup šri-barjev teh gospodov. To je bila vsa „lajbgarda“ nesrečnega hofrata, ki se je pač takoj želel, da pride kmalu zopet v Jurzovo kočijo. Od domačinov ni skoraj nobeden s Plojem držal. Celo najzagriženejši „narodnjaki“ so menda raje kog-nak pili, nego bi se potegovali za „izgubljeno stvar.“ Prvi je prišel govoriti dr. Fermevc iz Ptuja, katerega se je preje enkrat smatralo za precej „mirnega“ in „nepolitičnega“ advokata. Mož je postal zdaj že gorak v Ptuj in pričel javno proti vsemu nastopati, kar ne trobi v zviti rog „Narodnega dnevnika“ ali „Sloge“. Pravzaprav je smešno, s kako vnmno se zdaj ravno „narodna stranka“ za Ploja zavzema, proti kateremu je svoj čas kandidate postavljala. No, dr. Fermevc je pač mislil, da mu bode na Ptujski gori vse gladko šlo. Pa se je zmotil. Komaj je izpregovoril ves prestrašen par besed, ko je stopil vrli naprednjak in občinski odbornik g. Wedenik naprej in je dejal: Je že dobro, da imamo enega kmeta (Mariniča) za častnega občana; ali dohtarjev ne maramo, z dohtarji proč. In ljudstvo je kovaču ploskalo ter vpilo: Proč, pfuj dohtarji, pfuj Ploj, živio Wedenik, hura, hura, Ploj naj se gre solit, s Plojem proč, živio kmetški stan itd. Kakor je Fermevc in pozneje Ploj sam usta odprl, že so kmetje od vseh strani nanj vpili. Ploskanje posameznih „narodnjakov“ je bilo v večnem „fej“-klicanju komaj slišati. Takega častnega sprejema si Ploj pač ni predstavil! Mislil je, da bode vse pred njim na kolenih ležalo, ali zdaj so pa kmetje pljuvali in mu fige kazali. Zanimivo je tudi, da se štiri občinski odborniki na Ptujski gori niso hoteli Plojeve slavnosti udeležiti. Čast tem možem! „Narodnjaki“ so seveda vsi obupani kakor zajci okrog letali. Kupčič n. p. je tekel urnih pet po žandarje in hotel, da naj ti Wedenika aretirajo. Pa tako mogočen ta Kupčič še dolgo ni, da bi se poštene posestnike na njegovo komando zapiralo! Seveda so se tudi pane Klemenčiču kar sline od jeze cedile, menda tudi zato, ker zdaj niti „narodnjaki“ v njegovo krčmo ne zahajajo in bode tam kmalu Haberca s svojimi špeglami edini gost. Nervozno je skakal tudi dr.

Fermevc okoli. Hotel in zahteval je, da naj se kmete zapre. Mi se le čudimo, da niso kmetske pesti zagrmle po njegovem hrbtu. Kajti to si bodejo kmetje na Ptujski gori pač odločno izprosil, da jih bodejo prvaški dohtarji iz Ptuja, ki živijo od kmetskih grošev, lovili kakor šinter pse . . . Vso ljudstvo je bilo torej odločno proti Ploju in je bilo zlasti zaradi nepostavnega postopanja proti g. Repi razburjeno. Pri Lasniku je nastopil m. dr. tudi vrli kmet Andrej Marzidovšek, ki je hofrata Ploja zaradi podpore tako ojstro okregal, da se bode fini gospode tega gotovo zapomnil. Tudi kmetice so prišle in vpile Ploju v obraz: kje je podpora, kje je obljubljena koruza itd. Z eno besedo: Kmetje so vsi slavnost preprečili in prireditelje osmešili. Mislimo, da Ploj in „narodnjaki“ na Ptujski gori ne bodejo nikdar več kaj podobnega priredili. Proti večeru (okroglo ob pol 6. uri) so se ti „gostje“ tudi že odpeljali. Ploj je prišel v Ptuj bled kot zid. Neki „gost“ iz Maribora je na poti izgubil klobuk; ni prišel nazaj ponj . . .

Razno.

Medtem so se kmetje v vedno večjem številu pred „zaporom“ zbirali. Mogočno je donel klic: Dajte g. Repo vun, odprite vrata! Ljudstvo je bilo tako razburjeno, da je bilo vsak hip bati, da naskoči zapor in reši g. Repo. Župan Jurček pa se ni hotel pokoriti ljudski zahtevi. Kaj ko bi se ljudstvo ne držalo nazaj? Kaj ko bi res razbilo tisto proketo luknjo in vrglo v njo Jurja samega? Prišlo bi do prelivanja krvi in kriva bi bila tega edino Topolovecva trda glava. K sreči se je dalo ljudstvo vendar pomiriti! Zanimivo je, da je bil Topolovec večkrat v zaporu. Mislil je, da ga bode g. Repa morda prosil. Pa se je hudo zmotil! Zvečer ob 8. uri pa je Topolovec s stražmojstrom Planincem prišel in g. Repo izpustil. Omeniti moramo, da ima g. Repa vsled tega nasilnega postopanja rihtarja veliko škodo. Kajti hiša je bila polna gostov in gospodar — zaprt. Najmanjše 200 K je g. Repa izgubil. Za to svoto denarja je rihtar odgovoren! Tudi v zaporu je g. Repa nekaj denarja izgubil. Ko je prišel drugi dan z dvema pričoma k Topolovcu, da mu naj da ključ zapora, da si poišče izgubljeni denar, mu Topolovec ni hotel ključa dati. Poslal ga je k stražmojstru, češ da ima ta ključ. Stražmojster pa je zopet rekel, da ga ima rihtar. Eden teh dveh gospodov se je torej lagal. Na vsak način pa pribijemo, da se je Topolovec bal, da bi kdo ta svinjski zapor videl. Ali mi mu garantiramo, da bode prav rad ključ najdel! G. Repa je vsled prestanih ur v tem zaporu nevarno obbolel in je moral zdravniške pomoči poklicati. Vse to so stvari, katere ima ta čedni rihtar s svojimi hujskači na vesti!

Za danes dovolj! Pretekla nedelja je dokazala, da ljudstvo na Ptujski gori ne mara za Ploja in zaničuje njegove pajdaše. To kmetsko

ljudstvo je pa tudi vidilo, da mu hočejo raz „narodnjaki“ hujskači vso pravico vzeti in hočejo celo kmete v zapore metati. Zato kličemo: Kmetje, ne pustite se za tretji! Združite se in bodite trdni kot skala! Čas bode prišel, ko bode imela kmetska beseda zopet veljavo!

Politični pregled.

Na Dunaju so se vršile te dni nadomestne občinske volitve, pri katerih so seveda klerikalci (ali krščansko-socialci) zmagali. Vendar pa se vidi, da prebivalstvo ne mara več za dr. Gesmanovo politiko, ki zoperstavlja klerikalizem vsak drugi interes.

Laški špijon. V Gorici je bil knjigovodja Peter Andreini zaradi vohunstva v prid Italiji in proti Avstriji na 7 mesecev težke ječe obsodjen. Andreini je bil pravi vzor „neodrešenih“ laških irredentevcev, ki postajajo vedno bolj predrzni.

Dopisi.

Rajhenburg. Včeraj dne 26. t. m. ob pol 12. uri predpoldan se je ponesrečil 26. letni strešni pokrivač Tone Hribar iz Maribora, katere je pokrival tukajšno novo cerkev z eternitom. Nesrečnež je padel iz enega novih stolpov 5 m. visočine in je padel najpreve na cerkven streho in od tam na drugo, potem šele na tla. Razmesaril in polomil se je tako strašno, da je čez eno uro umrl. Mladi delavec je kazal ljudem preveč svojo korajž in srčnost, ker je tudi dne 18. t. m. na obeh po 80 m visokih stolpah na velikem viharju križe ali rože nasajal. Sliši se, da je imenovani že dvakrat pri takem delu padel in sicer enkrat 5 m in drugič 9 m visočine, brez da bi se bil kaj pokvaril. Zdaj ga nesreča zadela. N. p. v m.!

Iz Ptujске gore. Dragi „Štajerc“, pred kratkim zapustil je našo faro č. g. kaplan Jakob Palir. Prav lahko rečemo, da je ž njim odšel eden najboljših duhovnikov, kar jih poznamo ter spoštujemo. G. kaplan si je znal pridobiti povsod ljubezni in prijateljstva in vse je čistilo kot pravega moža ter duhovnika, ki stori svojo dolžnost, ki pa ne dela ne prepričane sovraštva. Zahvaljujemo se g. kaplanu za vse dobrote in nauke in upamo, da se nas bo tudi on s takim veseljem spominjal, kakor u njega. Z Bogom! Farani.

Ptujska gora. Ali veljajo postavne edine: naprednjake? Mislimo, da ne! Tudi prista slavnoznane „narodne stranke“ menda mora vpoštovati te postavne. Gospa Haberca n. p. in oštarijo, v kateri je menda učitelj Klemenčič najboljši gost. Ali to nas končno ne zanima Haberca pa ima tudi domačo tobak-trafiko, se pravi, gostom svoje oštarije sme i cigare prodajati. Zanimivo je že to, da te cigare kupuje v trafiki g. Repe, ki je v neposredni bližini, temveč neke daleč naprej. Mi pa trdimo tudi, da dobijo pri Haberci i taki „gost

Zopet nesreča zrakoplova.

Das zerstörte Zepellin-Luftschiff (Z. II) bei Weilburg a. d. Lahn

posamezni deli so predrla balon. Človeško življenje pri temu ni bilo izgubljeno.

Pri mes Weilburg Nemške ponesreči je zopet v lika vojaš ladja za „Z. II.“ Zrakoplo katerega kaže na slika, kak je bil tak po nesre je popohl ma razh 6 dni so k pospravlj Okostje z koplava bilo iz a minija

cigare, kateri nimajo nobene cehe. Preteklo nedeljo n. p. je zahteval neki človek cigare, ki ni imel cehe in jih je dobil. To je nepostavno in opozarjamo finančno oblast na to preziranje postav.

Štajerski kmetje!

Deželni zbor štajerski stopi menda junija meseca zopet skupaj, da prične svoje delovanje. Od tega zasedanja je jako veliko odvisno. Kakor znano, razbila je

prvaška obstrukcija

deželni zbor in je s tem napravila velikansko škodo ljudstvu. Podpore, subvencije, denarji za zgradbe, za regulacije, za brezobrestna posojila itd., vse to je prvaška obstrukcija vrgla v vodo. Prvaški poslanci pa hočejo še naprej onemogočiti delo v deželnem zboru. Še naprej hočejo povečavati vašo bedo!

Kmetje!

Naše potrpežljivosti mora biti enkrat konec! Mi zahtevamo od slovenskih poslancev, da takoj nehajo z obstrukcijo.

Kajti edino potem je mogoče, da dobimo vse to, kar zahtevamo in potrebujemo. Kmetje! Zbirajte se na shodih in odpošiljajte prvaškim poslancem rezolucije, da naj ponehajo z obstrukcijo. Zahtevajte od vaših občinskih zastopov, da isto storijo! Nobeno nasprotno zavijanje vas naj ne zmoti.

Proč z obstrukcijo!

Poslanci morajo se pokoriti ljudski volji!

Novice.

Pozor, inzerenti! Inzerati za „Štajerca“ se sprejemajo razven v upravnistvu tudi še na sledečih krajih:

- Maribor:** papirna trgovina Rud. Gaiser.
- Celje:** knjigotrožnica Fritz Rasch.
- Radgona:** knjigotrožnica J. Semlitsch.

Oj ti prvaški značaj! V Ljubljani izhaja neki prvaški listič „Jutro“, ki ga izdaja svoj čas v srbski službi stoječi mladenič Milan Plut. Ta rrrrrradikalni slovenski list prinesel je p. kr. novico, da se je velikanska nesreča zgodila: zagriženi prvaki v Ljubljani so namreč nemško „Union“ pivo pili . . . To stvar samo ob sebi sicer mi prav dobro razumemo; kajti tega se pač ne more od nikogar zahtevati, da bi vedno rečimo „slovensko pivo“ iz žalsko-laške pivovarne v sebe vlival. Ali tega pa res ne moremo razumeti, da je „Jutro“ na 2. strani čez pivec nemške „Union“ pive pisalo, na 4. strani pa inzerat za isto nemško pivo prineslo . . . To je pač pravi značaj prvaških hujskačev!

Poškodbe po gosenicah. „Uradni list“ piše: Iz zanesljivih poročil strokovnjakov je razvideti, da proti sadjarstvu v okoljih Štajerske, mejočih na Ogrsko, posebno pa v političnem okraju ptujškem, vsled poškodb po gosenicah katastrofa, ako se ne vkrenejo energični koraki proti temu. Prav posebno bi bilo energično pokončevati iz gnezdov izlezajoče gosenice zlatokrilca in belinater iz jajec prsteničarja izlezajoče gosenice, in sicer tako, da se gosenice zmečkajo s cunjami (cotami) ovitimi okolo droga, da se sežgejo s pomočjo goseničnih bakelj, ali da se gosenice poškrbe s enoodstotno raztopino tobačnega izvlečka in možnega mila. Občinska predstojništva se torej opozorijo, da strogo izvršujejo določila zakona z dne 10. decembra 1868. I., dež. zak. št. 5 z 1869. I., zadevajoč naredbe v varstvo poljščin in sadnega drevja zoper škodljive mrčese.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Plojeva fana. Naš ljubeznivi prijatelj Tebničmar, ki je vkljub grehov in nadlog tega sveta vedno dobre volje, nam zopet piše: — „Vi, gospod redakter, Vaše prorokovanje je sicer dobro, ali izpolni se pa nikdar ne. Kolikokrat že ste pisali, da je naš resnicoljubni hofrat Ploj politični Revček Andrejček, ki že čaka na penzijo. Pa le ni tako. Ploja imajo ljudje prav

radi. Jaz Vam lahko celi tucat ljudi navedem, ki imajo Ploja radi, tako n. pr. „kommerzienrata“ Jurzo, ki ga ima tako rad, da mu vedno kočijo in psička posodi, nadalje dr. Jurtelo, ki sanja s Plojem o lepih časih, ko še niso Koroški kvarili lepih sanj, nadalje učitelja Klemenčiča, kateremu je Ploj obljubil, da bo gledal na znižanje davka na kognak, nadalje ptujski dr. Fermeve, ki je v odboru „narodne stranke“, da pomaga „konzervativcem“, nadalje dr. Rosina, ki se še tudi spominja razvalin prvaštva v Kartagi, nadalje — holt, mislim da dosti več Plojevih pristašev ni. Ako sem katerega izpustil, naj se pri mestni policiji zglesi . . . Zadnjič bil sem v nekem bušenšanku (Plojeva „Sloga“ nas je podučila, da se pravi bušenšanku slovensko gostilna „pod vejo“). Kar nakrat začujem ropot: puf, pef, pej, fej, pfej, pfuj — kaj je to? Tekel sem čez hrib tja na Ptujsko goro. Bilo je tam mnogo ljudi in vsi so se smejali. „Kaj pa imate danes?“ sem jih vprašal. Neka ženica mi je odgovorila: „Ploja žegnamo“. Šel sem naprej in zagledal nakrat izza okna gostilne velikansko fano. In bila je lepa in fina in primerna fana. Zidana pač ni bila. Ali narejena je bila iz starih žakljev. Ti žaklji so bili pač raztrgani, ali tudi vest gotovih slovenskih poslancev je raztrgana. In tako je bila ta fana prava podoba Ploja, posebno zato, ker jo je krasil tudi venec iz brinja; znano pa je, da je Ploju brinje najljubša rastlina . . . Tam neke v kotu sem se vsedel in spil glazek vinčka in napisal iz vsega srca to-le navdušen „narodno“ pesen:

„Oj fana, fana žakljova,
podoba ti si Plojeva;
skozi luknje tvoje
poslal je svoje
obljube podpore
da jih nikdo dobiti ne more.

Oj fana, fana ti iz cot,
kdor te ne ljubi, je falot!
Tvoj venec iz brinja
nas vse spominja
na čase jasne in plave,
na čase Plojeve slave . . .“

Hotel sem še naprej pesnariti, ali nastal je zopet ropot; od vseh strani se je čulo klice: Proč s prvaškimi dohtarji, fej Ploj, fej Ploj . . . Jaz sem postal žalosten, ker sem vedno Ploja ljubil. Ljudje pa so pljuvali in pljuvali. Mislim sem si: Oj ti domovina, izgubljena si . . . Ali ko pogledam doli po griču, opazim nakrat neke črne pike: ena, dve, pet, osem, deset, dvanajst. Najprve sem mislil, da so to velike podrepne muhe. Potem pa sem opazil, da so te pike človeku podobne. In čez nekaj časa sem vidil, da prihaja Ptujski gori rešitev. Te pike sicer niso bili apostoljni, katerih je bilo tudi dvanajst. Ali te pike so bili — ptujski „sokoli“ . . . V navadnem življenju so te pike „lerpobi“ in enega se je čisto gotovo še jajčja lupina na hrbtu držala. Ali ta dan so bili ti „sokoli“ pravi „rešitelji“. Mislim, da so se vsi moške na Ptujski gori poskrili, ko so jih videli. Vsakdo se je tresil in je trepetal pred temi junaki, ki so hrabro zapeli:

„Mi smo vojaki korenjaki,
kako nas gledajo ljudje . . .
— — — — —
papirnat so naše čake
in puške naše iz lesa . . .“

Tako gospod urednik, je bila Ptujška gora od ptujskih „sokolov“ rešena. Ko bi bil še razgozniški Bračić s svojo „bando“ navzoč, prepričani smo, da bi se bilo zidovje podro kakor svoj čas pri mestu Jerihi . . . In fana, žakljeva fana z brinjevo vejo, ti si hofratsko stranko rešila, ti si nam dala novega poguma . . . Gospod redakter, nočem, da bi me Ploj za kakšnega „kommerzienrata“ naredil, tudi nočem, da bi mi preskrbel kakšno podporo kakor Gojkoviču, — zato grem raje! Adio, pa ne povejte nikomur, kaj sem Vam pisal . . .“

Posledice prvaške obstrukcije v štajerskem deželnem zboru se kažejo vedno bolj očitno. Vsak teden lahko o velikanskih svotah denarja poročamo, ki se ga je štajerskemu ljudstvu od ust odtrgalo, to pa zlasti zaradi češke komande, ki je slovenske poslance v obstrukcijo pognala. Razven že znanih hudih dejstev — n. pr. da se kmetom, ki so po toči ali suši prizadeti, ne daje podpor, da se ne dovoli več vinogradnikom brezobrestnih posojil, da se ustavlja regulacije

ob Dravi in Pesnici itd. — naj danes še eno posledico brezvestne te obstrukcije omenimo. Za razne agrarne operacije, torej za gospodarsko zadevo, ki je za kmetijsko ljudstvo naravnost usodepolnega pomena in od katerih je odvisna bodočnost tisočero kmetijskih družin, za te agrarne operacije torej bi imela dati država več stotisoč kron denarja. Država seveda je sklenila, da te velikanske svote, ki bi prišla štajerskemu ljudstvu v prid, le tedaj dovoli, ako da tudi dežela svoj donesek (v znesku 40000 K.) Te svoje dolžnosti pa dežela ni storila, ker so slovenski poslanci s svojo obstrukcijo to preprečili. Tako imajo torej prvaški slovenski poslanci na vesti, da je več stotisoč kron ljudstvu odvzetih. In prvaški poslanci še vedno trdijo, da bode ta nesrečna obstrukcija slovenskemu ljudstvu „pomagala.“ Seveda mu bode pomagala, — na beraško palico . . . Kmetje na spodnjem Štajerskem, prisilite svoje slovenske poslance, da naj junija meseca gotovo z obstrukcijo ponehajo! Ako bi pa tega v svoji zaslepljenosti ne hoteli storiti, no, potem bode ljudstvo pač v svojem obupu znalo obračunati z njimi!

Anton Gojkovič je lastnik kamnoloma na Ptujski gori. Mož je bil svoj čas precej pametna glava in se zlasti ni hotel vmešavati v politične stvari, o katerih itak veliko ne razume. Zato je imel tudi med Nemci v Mariboru in Gradcu največ odjemalcev svojih izdelkov, kar je gotovo tudi še dandanes tako. Zdel pa mu je p. kr. hofrat Ploj neko podporo izprosjačil in od tega časa sem je Gojkovič popolnoma spremenjen. Pri vsaki priložnosti kaže zdaj svoje sovraštvo in svojo jezo nad vsem, kar ne trobi v Plojev hofratski rog. Tudi preteklo nedeljo pri škandaloznemu postopanju župana Jurčka se je Gojkovič odlikoval in je nastopal, kakor petelin na gnoju. Dobro, dobro, mi nimamo nič proti temu. Ali ako Gojkovič Nemce že tako hudo sovraži, potem jim naj tudi ne pontuja svoje izdelke. Ali človek, ki hoče doma vse požreti, kar je nemškega, ki se pa po svetu nemškimi kupcem z vsemi mogočimi sredstvi priljuje, tak človek pač ni posebni značaj. Ja, ja, — „svoj k svojim“ in „narodna stranka“, hahaha . . .

V Hočah so postale razmere vsled politične hujskarje kaplana Krajncu zdaj že naravnost neznosne. Ker vse pritožbe ne pomagajo, da bi tega podrepni mnhi podobnega črnosukneza iz Hoč spravile, skušajo si ljudje na drug način pomagati. Da pri temu tudi vera trpi, bode pač vsakdo razumel. Zdej se nam pa poroča, da so neznanci 2. maja ponoči kaplanu Kranjcu vsa okna pobili. Nam se tako pobijanje šip gotovo ne dopade. Ali razumljivo je pa to, kajti politična gonja Kranjčeva rodi take pojave. Zdej vpije Kranjc seveda čez hoče „roparje in tolvaje“. Ali mi pa vprašamo: Zakaj pa pred Kranjcem nikdar ni bil v Hočah noben kaplan tepen ali kamenjan? Zato, ker prejšnji kaplani ravno niso tako fanatično hujskali! Kdor seje veter, žel bode vedno le — vihar!

Kateheti, ne pustite deco zastrupljati! Gotovo živimo v tako nemirnih in neprijetnih časih, da se mora dandanes že sleherni človek s politikom pečati. Ali pri vsemu temu se vendar nekaj lahko zahteva: otroke, nedolžno nežno deco naj se ne pusti s politikom zastrupljati! V Ptujju gledajo učitelji in sploh prizadete osebe strogo nato, da n. pr. ne nosijo otroci raznih „narodnih“ znakov. Naj bode stvar že kakor hoče, gotovo je, da taka znamenja, ki imajo s politiko opraviti, ne spadajo v vrste otrok. Kajti kmalu povzročujejo preprij, jezo, pretep in razne druge pojave, ki ne bi imeli pravzaprav ničesar v otročji duši opraviti. V Ptujju torej učiteljstvo tega ne dopusti. Žalibog pa smo opazovali, da imajo na deželi ravno g. kateheti v tem oziru vse druge nazore. Ne vemo, zakaj da pustijo otrokom narodnjaške znake nositi, zakaj jih k temu še celo spodbujajo. To je po našem mnenju velika napaka. Prosimo torej g. katehete in učitelje po deželi, naj temu konec napravijo. Deca in politika nimata ničesar skupnega!

Volitev župana v Št. Ilju se je vršila te dni enkrat. Ker je ednako število naprednih in klerikalnih občinskih zastopnikov, se je morala volitev trikrat brez uspeha izvršiti. Vedno je bilo 6 glasov za naprednega in 6 glasov za kle-